

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 13. Eusebius Episcopus Cæsariensis in Cappadocia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

voluissent, quam patienter ferre, ut For-
 tunæ suæ templum destrueretur. Urbis, Sæculum IV.
A. C. 362.
 & Territorii ejus Ecclesiis bona omnia
 tam immobilia, quam mobilia ademit,
 & tanta sævitia de bonis Ecclesiarum qua-
 stio habita est, ut ex conscis verum tor-
 mentis expresserit; rursus ab iisdem Ec-
 clesiis trecentas auri libras multæ no-
 mine exegit, quæ pecuniæ in ejus æra-
 rium paratæ fuerunt inferendæ. Cleri-
 cos omnes infimis ministris justitiæ, sub
 Prætoreservientibus, adscripsit, quæ e-
 rat vilissima, & onerosissima militia. Lai-
 cos cum uxoribus, & liberis censerijus-
 sit, & tributa, in pagis exigi solita, pen-
 dere. Juramento affirmabat, nisi prom-
 pte Deorum templa restituerentur, ipsos
 pessima esse passuros; obedirent Galilæi,
 si vitam amarent. Omnes, qui demoli-
 tioni templi Deæ Fortunæ manus admo-
 verant, pœnam subiere; alii morte, alii
 exilio facinus expiare coacti. Inter il-
 los, qui propter hanc causam sanguinem
 dederunt, Eupsichius nobili genere or-
 tus, & paucorum dierum maritus, quem Mart. Rom.
Esiibi Baron.
 inter Martyres Ecclesia nona Aprilis colit,
 numeratur.

§. XIII.

*Eusebius Episcopus Cæsariensis in
 Cappadocia.*

Dianeus, Episcopus ejusdem urbis Cæ-
 sareæ Bas. Ep. 86.
p. 919. Sup.
XIV. §. 24.

Sæculum IV.
A. C. 362.

sareæ in Cappadocia, illo ferme tempore rebus humanis ereptus est. Gravi morbo pressus, Clericos suos, quos inter S. Basilius erat, convocavit, & coram edixit: *Testis est mihi Deus! quod, cum in formulam fidei, Constantinopoli compositam, consensi, in cordis simplicitate fecerim, & fidei Nicænæ ullatenus nocere noluerim. Nihil aliud credo, quam quod eodem Sacro Concilio tradente accepi, & precor, ne a Societate beatorum trecentorum decem, & octo Episcoporum, qui hanc sanctam fidei professionem publicam fecerunt, unquam avellar!* His verbis, omnibus, quotquot præsentibus aderant, satisfecit, qui præteriti immemores, communionem ejus amplexi sunt.

Greg. Naz.
or. 19. p. 308.

Post ejus obitum Civitas super novi Episcopi electione in partes scindebatur; Sedis Metropolitanæ Dignitas, & Religionis zelus animos accendebant, non nulli privatæ amicitiaæ motu impellebantur; tandem totius populi vota in quemdam civitatis Primatem, nomine Eusebium, conspirarunt, insigni pietate virum, fed necdum baptizatum; ergo reluctantem opera militum, forte præsentium, corripunt, in Sanctuarium ducunt, Episcopis, ad electionem congregatis, sistunt, rogantque, ut eum baptizarent, & in Episcopum ordinarent, nunc supplicantibus, nunc minantibus similes. Episcopi, multitudi-

titudini cedendum, rati, Eusebium bapti-
zarunt, Episcopum ordinarunt, & in Ca-
thedræ possessionem miserunt; quam-
primum vero inde fuere regressi, & suæ
libertati restituti, omnia, quæ fecerant,
nullius esse valoris, declarare statuerunt,
atque ordinationem esse illegitimam, ut-
pote caremoniam externam, contra
suam voluntatem extortam; imo ipsi
Eusebio irascebantur, tanquam hujus vio-
lentix auctori.

S. Senex Gregorius, Episcopus Na-
zianzenus, inter Episcopos præsens, aliud
sentiebat; nam dicebat: *Cum Eusebius,
æque ac vos, vim passus sit, jure merito
vos accusare potest, nec minus, quam ipse,
fontes estis. Tunc vobis usque ad sangui-
nem resistendum fuisset, modo autem culpa
in Eusebium non est rejicienda, tali præ-
sertim tempore, quo magis veteres inimi-
citas componere, quam nova jurgia exci-
tare convenit.* Hæc electio Imperato-
rem ad iracundiam concitavit; seditio-
sam dicebat, & malum Eusebio minaba-
tur; illo autem hæc tempore fiebant,
quo Julianus ob dirutum Deæ Fortunæ
templum civitati indignabatur. Præses,
occasionem favere, ratus, qua opprimen-
do Eusebium, tunc forte aliis ex causis
sibi invisum, gratiam apud Imperatorem
iniret, ad Episcopos, qui eum ordinave-
rant, scripsit, jubenti proximus, ut eum
datis

Sæculum IV.
A. C. 362.

Sæculum IV. A. C. 362. datis libellis accusarent, minas quoque adjecerat, & mentionem, ita Imperatorem velle. Gregorius Senior, accepta Epistola, quæ ad se directa erat, nihil cunctatus respondit: *Potentissime Prætor! neminem factorum nostrorum judicem, & Dominum agnoscimus, nisi illum ipsum, cui hodie bellum infertis, nempe Jesum Christum! ipse solus hanc ordinationem a nobis legitime factam, & sibi gratissimam, judicabit. Vos quidem in quocumque alio vim nobis inferre valetis, at nemo efficiet, ut quæ bene fecimus, ipsi damnemus; aut forte bis in rebus judices esse vultis, & leges ferre, cum vobis de spiritualibus ne quidem cognoscere liceat.* Quamvis hæc Epistola statim Prætori bilem moverit, tamen deinde viri constantiam admirari coactus est, imo & Imperator acquievit. Ex iis, quæ secuta sunt, eluxit, Divina Providentia factum, ut Eusebius ita eligeretur.

Greg. Naz. Gregorius senior non verbis modo, *or. 19. p. 307.* sed & factis Ecclesiam suam Nazianzenam, egregio vigoris Sacerdotalis specimine edito, defendit. Cum Nazianzum, sicut & in alias urbes militum cohors, arcu, & sagittis armatorum, fuisset immissa, ut Ecclesiam occuparet, vel destrueret, Gregorius tanta fortitudine resistit, ut Centurio a cœpto desistere, & fuga salutis suæ prospicere cogereetur. S. Senex publi-

publicas preces ad obtinendam Ecclesia
libertatem, & persecutionis finem jube-
bat, ipse vero inter domesticos parietes
tota nocte orabat, humi cubans senili æ-
tate, & terram lacrymis suis irrigans,
quem rigorem ferme integrum annum
servavit tam secreto, ut eum ne quidem
familia scivisset, nisi filius ejus Gregorius
rem vulgasset.

Seculum IV.
A. C. 362.

§. XIV.

*SS. Gregorius Nazianzenus, &
Basilus Presbyteri.*

Gregorius filius ad initium hujus anni
Presbyter ordinatus fuerat, sed in-
vitus, nam præter causas communes, quæ
a Sacerdotii Dignitate, Sanctitate, & Vir-
tute, in Sacerdote requisita, desumuntur,
terrebat, quod specialia prævideret pe-
ricula, tali tempore, quo Ecclesia intus
ab hæreticis crudeliter discindebatur, &
foris a Gentilibus infestabatur. Non i-
gnorabat Parens, quantum filius repu-
gnaret, at nihilominus, cum idem secum
populus optaret, eum ad secundum Sa-
cerdotii gradum evexit, eique instruendi
Catechumenos, & Verbum Dei prædi-
candi munus imposuit, quod ipsemet, se-
nectute gravis, officio suo rite præesse
ulterius non posset. Filius ordinationem
inexpectatam vehementius dolens, post
paucos dies in solitudinem Ponti ad S. Ba-
filium

Carm. I. p. 6.

filium